av Carl Michael Bellman

I elektronisk utgåva av Lars Aronsson, Anders Jackson, Henrik Johansson och Inge Wallin.

Vaggvisa för min son Carl

den 18 augusti 1787

Lilla Carl, sov sött i frid!
Ty du får tids nog vaka,
tids nog se vår onda tid
och hennes galla smaka.
Världen är en sorgeö:
bäst man andas skall man dö
och bli mull tillbaka.

En gång, där en källa flöt
förbi en skyl i rågen,
stod en liten gosse söt
och spegla sig i vågen:
bäst sin bild han såg så skön
uti böljan, klar och grön,
straxt han inte såg'en.

Så är med vår levnad fatt,
och så försvinna åren:
bäst man andas gott och glatt,
så lägges man på båren.
Lilla Carl skall tänka så,
när han ser de blomor små,
som bepryda våren.

Sove lulla, lilla vän!
Din välgång alla gläda.
När du vaknar, sku vi sen
dig klippa häst och släda;
sen små hus av kort - lull lull -
sku vi bygga, blåsa kull
och små visor kväda.

Mamma har åt barnet här
små gullskor och gullkappa,
och om Carl beskedlig är,
så kommmer rättnu pappa,
lilla barnet namnam ger...
Sove lulla! Ligg nu ner
och din kudde klappa.